

16. August

Efter dejlig morgenmad på hotellets tagterrasse med udsigt til Dunhuang Sand Dunes, mødtes jeg med driveren foran hotellet kl 7:00 som aftalt. Selvfølgelig skulle bilen tankes før afgang – ikke mindre end to gange for at toppe helt op med gas. Taxaen var er udstyret med såvel gas- som benzintank.

Min moderlige taxachauffør kunne se at jeg ikke havde fulgt hendes råd om at medbringe lunch, så ind og købe brød !

Afsted ud af byen – vejen var under rep. så istedet for at tage en mere begrænset strækning snupper man lige 30 km. Eftersom det var den eneste vej i området var det lissom ikke muligt at lave omkørsel, så istedet anlægges en parallelvej ca. 200-1000 m ved siden af. Vej og vej – virkelig ujævn og stenet. Bilen var en BYD (build your dream) og på et tidspunkt drømte jeg faktisk om søsygetabletter, når byd'en hoppede op faldt vi ned og omvendt mens vi fór afsted med op til 40 km/t. Men alting får jo som bekendt en ende og endelig havde vi hjulene på fast asfalt igen. Vi kom sørme til et T-kryds som var nok til at gøre vognføreren en smule konfus, så vi drejede til venstre istedet for til højre som oprindeligt planlagt. Det gjorde dog ikke så meget, for vi endte ved Western Caves som var scheduleret til hjemvejen. Lokationen var helt fantastisk – floden havde skåret en dyb kløft og i bunden var der frodigt og grønt. Toppen af de høje popler stak lige op og tilføjede lidt grønt til den ellers golde ørken.

Det var stadig tidligt om morgenen, omkring 8:30, så stedet var tomt.

Jeg besluttede efter en rundtur at lade huler være huler og komme videre i programmet, men efter at have kravlet op til bilen igen fandt jeg den tom og kravlede ned igen. Her blev jeg anråbt af en ung pige med bred amerikansk accent, at nu skulle jeg skynde mig at løse billet så jeg kunne komme med på turen i hulerne. Det gjorde jeg så, og det vakte lidt latter i gruppen da jeg efter at have besvaret hendes spørgsmål om hvor jeg kom fra returnerede det, og spurgte om hun kom fra USA. Hun blev lidt rød i kammen og mumlede "local people!"

I min vildfarelse troede jeg at hun var guide, men turen blev guidet på chinese only. Hun fulgte kun med til første hule og oversatte lige at grottekomplekset oprindeligt havde været større end Mogao, men at de fleste huler var oversvømmet pga. en dæmning som sørgede for drikkevand til Dunhuang.

På mit spørgsmål om hvornår den her dæmning var bygget, svarede hun "original, always there", - "men var den ikke manmade?" - "yes but original"og så kom vi ikke videre ad den tangent

Alt imens udbredte guiden sig om hver en detalje i den sammenlignet med Mogao ynkelige hule – jeg mener, hvor meget er der at fortælle om en lerbuddha uden hoved og et par medtagne vægmalerier.

Tilsyneladende meget - nok til mindst 20 min.

Nå, tænkte jeg, næste hule er nok mere interessant, men nej – endnu en hovedløs buddha og et par skaldede malerier (malerierne var vel ok men med Mogao i frisk erindring og en guide som kun talte kinesisk var det lidt svært at holde interessen fanget), men ligeså mange uundværlige detaljer at fortælle om.

- Så var det jeg smuttede, jeg følte at dagen var for kort til en endeløs række handicappede buddhaer.

Jeg mødte min chauffør som sad på trappen og sludrede med den amerikansktalende local people-pige.... videre!

Der gik ikke mange minutter før vi passerede den originale dæmning der var flot udført i armeret beton.

Man kan jo så filosofere over forskellene i at bygge en dæmning og oversvømme et antal grotter med historisk værdi, og explodere nogle statuer i Afghanistan. Jeg ved ikke hvor interessante hulerne virkelig var – hvis det var 428 grotter med hoveløse buddhaer så for min skyld ok, og jeg ved at dæmningen tjener et formål – men princippet?

Videre nu ad en god vej – asfalt og snorlige, man kan sige at dagens tema var sand, smagt til med et drys klipper og bjerge. Fladt sand og bølget sand, sort sand, gult sand, og rødt sand draperet på sorte, gule og røde klipper – flot men en kende ensformigt når der nu er 100 km lige ud (vejen var komplet lige i lang tid) med udsigt til sand og klipper i div. kombinationer.

Luftspejlinger var hyppige – jeg forstår godt at tørstige rejsende har ladet sig narre.

Jeg sad og funderede lidt over mit held at have fundet denne taxa, damen kørte godt og kunne engelske ord nok til at vi primitivt og med en smule besvær kunne snakke lidt om dit og dat. Den eneste ting der var lidt irriterende var at hun tilsyneladende sad og småpruttede lidt nu og da – men på den anden side, så spyttede hun ikke. Få kilometer efter stoppede hun bilen – og da jeg så spørgende på hende sagde hun “do you have smell?” Jow jow jeg kunne da godt lugte noget, så hun gik ud for at chekke bilen men fandt ikke noget, og vi fortsatte. Sådan noget bilgas, - gad vide hvordan det lugter - som rådne æg og dårlig mave – sandsynligvis.

Nå, vi fortsatte turen og nåede dagens absolutte højdepunkt; Yardang landforms. Efter endnu en indgangsbillet var betalt måtte taxaen parkere og så var det ligesom i abeburet i Knuthenborg videre med bus. Jeg op i bussen og fik den sidste vinduesplads i venstre side på bagsædet. Attraktionen var et stort område med stærkt eroderede gule bjerge på en sort ørkenbund. Fantastisk flot – tydeligt at se på klipperne at den fremherskende vindretning er nord – syd eller omvendt. Nu skal jeg jo nordpå, så jeg har stærkt på fornemmelsen at det faktisk er nord til syd, og det var også den vej vinden blæste idag. Der var anlagt en asfaltvej rundt om hele området. Til alt held kørte vi mod uret rundt, så af rent held fik jeg et flot view. Der var en guide som på kinesisk underholdt med en rivende ordstrøm, jeg tror en smule om oprindelsen og en del om hvad de forskellige klipper lignede – en svamp og en phoenix og en drage osv. osv.

Det fik jeg jo ikke det store ud af men jeg identificerede da adskillige klipper der ligner klipper jeg har set før – men hvad de klipper ligner har jeg glemt.

Efter adskillige 5 minutters fotostop var der ca. 3 kvarters pause og mulighed for at bevæge sig ud i området. Alle mine buskammerater, altså dem der gad, bevægede sig i lige linje 90 grader på vejen ned i området, så jeg trak vel 150 meter til siden og vupti – jeg havde det hele for mig selv. Helt suverænt, vandre ned igennem smukke formationer på den sorte (og varme) ørken....ingen fodspor – fantastisk. Jeg nød virkelig ensomheden – stilheden og den smukke natur og vendte først tilbage til bussen få minutter før annonceret afgang.

Jeg havde håbet på at få min vinduesplads igen, men desværre – bussen stod næsten på 2 hjul...alle sad i venstre side. Nå, jeg fik en vinduesplads midtskibs til højre, fint nok og så skete miraklet. Bussen lagde fra land og efter 300 meter op ad vejen drejede den rundt og tjah...samme vej tilbage og der havde jeg igen orkesterplads..hehe – og mig der altid vælger den langsomme kø i supermarkedet.

Mens jeg sad der og kiggede kom guiden med endnu nogle uundværlige guldkorn – jeg sad jo der og kiggede ud for at se om jeg kunne se hvad det nu skulle ligne, men et eller andet fik mig til at kigge til venstre og der var et syn jeg aldrig glemmer – jeg kiggede ind i ca. 10 megasize kameralinser og ca. 10 par Raybans – det var alle dem fra venstre side der skulle fotografere.

Efter kort lunch stop gik det videre – jeg ville være flink ved driveren og købte en kold cola – fint her i

varmen. Hun blev glad og ville drikke den så snart den blev varm...!

Hjemturen gik via nogle andre fortidsminder, Yumen pass og Han dynasty great wall, men de var ærlig talt mere fortid end minder og ikke specielt fascinerende for ikke-kendere.

Endelig tilbage i Dunhuang, efter næsten 400 km, og første stop var gastanken hvor tanken blev fyldt. Vi var løbet tør for gas efter ca. 200 km og var fortsat på benzin. Jeg forstår at hun var så opsat på at køre på gas, efter følgende regnestykke: 200 km på 7 m³ gas a' 3 RMB, totalt 21 RMB...giver det ikke noget der ligner 0,1 RMB eller 7,5 øre per kilometer i brændstofudgift?

Helt fornuftigt prisniveau.

Min gode taxadame satte mig af i byen udenfor en fotoshop og endelig fik jeg købt dimser så jeg kan overføre billeder til pc'en.

Efter at have skrevet på den på værelset i en times tid, gik jeg til hotellets pragtfulde tagterrasse for dinner. Jeg faldt I snak med en italiensk cykelentusiast og hotelsupervisor der var på besøg/arbejde på hotellet, og efter en lang cykelsnak hvor han beskrev alle sine 3 cykler i detaljer, blev jeg inviteret med til prøvemiddag. De ville lancere et nyt barbeque koncept, og det blev en hyggelig aften med hotelpersonale, et ungt tysk par der også var inviteret med og italieneren og hans Hong Kong assistent.